

Όταν η αγάπη γίνεται στη πράξη θυσία, τότε έρχεται η αληθινή πληρότητα και χαρά!

Γράφει ο π. Αντώνιος Χρήστου, Προϊστάμενος Ι.Ν. Προφήτου Ηλία Κόρμπι Βάρης, της Ι. Μ. Γλυφάδας Ε. Β. Β. & Β.

Αγαπητοί μας Αναγνώστες, την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, δεν έχουν περάσει δύο ώρες από την επιτυχημένη Εκδήλωση Λήξεως των Σεμιναρίων Κατηχήσεως, που διοργάνωσε το Γραφείο Κατηχήσεως της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος στο Ιερό Προσκύνημα της Αγίας Βαρβάρας στον ομώνυμο Δήμο, τη Δευτέρα στις 24 Ιουνίου 2019. Η Εκδήλωση έγινε παρουσία του Γενικού Διευθυντού του Εκκλησιαστικού Οργανισμού, Επισκόπου Φαναρίου κ. Αγαθαγγέλου, αρκετών Κληρικών (μεταξύ αυτών και εμείς), συγγενών και φυσικά των ίδιων των σπουδαστών που αποφοίτησαν από τα τρία σεμινάρια:

- α. Υποψηφίων Κατηχητών.
- β. Επιμορφώσεως Κατηχητών και
- γ. Νοηματικής Γλώσσας και Κατηχήσεως.

Έχοντες συμμετάσχει και στο παρελθόν στην ίδια εκδήλωση, αλλά και όλα όσα ζήσαμε και στη φετινή, μας έκαναν να εμπνευστούμε τον τίτλο του σημερινού άρθρου μας : Όταν η αγάπη γίνεται στη πράξη θυσία, τότε έρχεται η αληθινή πληρότητα και χαρά. Τι ακριβώς εννοούμε θα εξηγήσουμε στις παρακάτω γραμμές:

Όταν η αγάπη...:

Βασική προϋπόθεση, όχι απλά να έχει κανείς την ιδιότητα του Ορθοδόξου Χριστιανού, αλλά και να έχει την ειδική ευθύνη της Κατηχήσεως στα παιδιά και τους νέους μας, είναι η αγάπη προς τον έναν και αληθινό Θεό. Όταν λέμε αγάπη, όχι απλά με τη συναισθηματική έννοια, αλλά με αυτό το βαθύ δόσιμο ψυχή και σώμα, προς τον Θεό. Όταν φλέγεται όλο σου το είναι, όταν πάλλεται η καρδιά σου με κάθε αναφορά στο όνομα Του Θεού, σε κάθε σκέψη, ακόμη και σε κάθε αναπνοή και εισπνοή, που είναι δοξολογική προς τον Ζωοδότη Κύριο. Όποιος αγαπά θέλει συνεχώς να μιλά γι' αυτό που τον γεμίζει και τον νοηματοδοτεί. Πολλές φορές όμως επειδή δεν βρίσκει τις κατάλληλες λέξεις, ή τις βρίσκει τόσο φτωχές για να περιγράψει αυτό τον πλούτο, προτιμά να σιωπά, αλλά η εκστατικότητα του φωτεινού προσώπου είναι αρκετή για να καταλάβει κανείς αυτό που ήθελες να πεις, πριν το πεις! Η αγάπη λοιπόν είναι μία δυναμική κίνηση που σε ωθεί να γνωρίσεις όλο και περισσότερο και αυτό είναι το πρώτο βήμα και κίνητρο για να παρακολουθήσει κάποιος αυτά τα σεμινάρια.

...γίνεται στη πράξη θυσία:

Για να παρακολουθήσει κανείς όμως αυτά τα σεμινάρια, προϋποθέτει την αγάπη, αλλά τη θυσιαστική αγάπη. Για όλους όσοι αποφοίτησαν όχι μόνο φέτος, αλλά όλα αυτά τα χρόνια που λειτουργούν αυτά τα σεμινάρια, σημαίνει θυσία από τον προσωπικό τους χρόνο, από άλλες ασχολίες που άφησαν ή έστω περιόρισαν για να είναι κάποιος αυτά τα δύο χρόνια κάθε Σάββατο, σε αυτές τις συναντήσεις. Επομένως πρακτικά η αγάπη για τον Θεό και για τον συνάνθρωπο, γίνεται θυσία και σταυρός που ναι μεν κερδίζουν, βελτιώνονται και ωφελούνται, αλλά από την άλλη το τίμημα να αφήσουν κάποιοι ασχολίες, μερικοί παιδιά και εγγόνια, ακόμη και την προσωπική τους ανάπαυση και διασκέδαση, λέει πολλά! Στη θυσία να υπολογίσουμε όχι μόνο τους φοιτητές, αλλά τους κληρικούς, τους λαϊκούς, καθηγητές και συντονιστές των σεμιναρίων. Οπως και οι φοιτητές, έτσι και αυτοί αφιλοκερδώς αφιερώνουν πολύτιμο χρόνο για να μοιραστούν γνώσεις και εμπειρίες, για να προετοιμάσουν όσο καλύτερα τους νέους κατηχητές της Εκκλησίας μας.

...τότε έρχεται η αληθινή πληρότητα και χαρά:

Για να το περιγράψουμε αυτό, πρέπει να σας δανείσουμε τα μάτια μας, για να δείτε αυτό που είδαμε και εμείς σε αυτή την εκδήλωση. Τι εί-

δαμε; Τα πρόσωπα όλων, Κληρικών – Καθηγητών – Φοιτητών – Συγγενών, γεμάτα, φωτεινά, ελπιδοφόρα και αισιόδοξα για την προοπτική της διακονίας που ανοίγεται μπροστά τους, στον αμπελώνα Του Κυρίου μας και ιδιαίτερα στις Κατηχητικές Συνάξεις των Ενοριών της Εκκλησίας μας. Είναι αισιόδοξο αλλά και πολύ συγκινητικό, άνθρωποι κάθε ηλικίας και κάθε μορφωτικού επιπέδου, με αγάπη στον Θεό και τον συνάνθρωπο, να ακολουθούν με συνέπεια αυτό που επέλεξαν, χωρίς να τους το επιβάλλει κανείς και να επιβραβεύονται με ένα ζεστό και εγκάρδιο χειροκρότημα. Στο μυαλό μας χειροκρότημα είναι το κτύπημα των χεριών παρατεταμένα, αλλά λόγω της νοηματικής γλώσσας, βλέπεις τα χέρια να κουνιούνται σαν να κουνάει κάποιος νοητές μαράκες (μουσικά κρουστά όργανα), αλλά το χαμόγελο να είναι ζωγραφισμένο, εκφραστικό και εγκάρδιο από αυτούς που έχουν το προνόμιο να μιλούν και να καταλαβαίνουν αυτή τη γλώσσα. Μία κυρία Ουρανία, μεγάλης ηλικίας, λίγα χρόνια πριν, ήρθε και παρακολούθησε το σεμινάριο νοηματικής. Το αξιοσημείωτο είναι ο λόγος που παρακολούθησε και το τελείωσε, όχι γιατί είχε κάποιον συγγενή δικό της κωφάλαλο, αλλά γιατί διαπίστωσε ότι δύο οδοκαθαριστές της γειτονιάς της (κοινώς σκουπιδιάρηδες), ήταν κωφάλαλοι και ήθελε να μάθει να τους λέει καλημέρα! Έμαθε όχι μόνο αυτό, αλλά και το Χριστός Ανέστη στη νοηματική και όταν ήρθε το Πάσχα και τους το είπε, αυτοί τόσο συγκινήθηκαν που με δάκρυα στα μάτια της φιλούσαν τα χέρια! Ερωτούμε: Τέτοιες στιγμές και περιστατικά, βγαλμένα μέσα από γεροντικά και συναξάρια, ανταλλάσσονται με κάτι άλλο υλικό και εφήμερο; Φυσικά όχι, γιατί η χαρά είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος και έχει να κάνει με αυτό το δόσιμο και το άνοιγμα στον άλλον, ως εικόνα του Θεού.

Κλείνοντας το άρθρο μας αγαπητοί μου αναγνώστες, σας ευχόμαστε αυτή την πληρότητα και χαρά που έρχεται μέσα μας και είναι προϊόν από τη θυσιαστική αγάπη και ανιδιοτελή αγάπη. Πολύ σπάνιο στις μέρες μας να συναντήσεις στον κόσμο κάτι τέτοιο, αλλά αξίζει όλοι να γίνουμε μια συνολική αλυσίδα, αλλά και ο κάθε ένας από εμάς να αποτελεί έναν επιμέρους κρίκος της, που θα είναι άρρηκτος και συνδεδεμένος με την πηγή όλων των αγαθών, τον Ιησού Χριστό! Αμήν!

ΠΗΓΗ : Κιβωτός της Ορθοδοξίας,

Αναδημοσίευση : <http://euxh.gr> Συντάκτης π.Αντώνιος Χρήστου.